

rettiget til eller billigheds kunde sige, at man driver Gjak med Loven, ligesaa urigtigt troer jeg det var, naar den ærede Minister meente, at man havde brugt sin Skarpsindighed til at udfinde Feilene ved disse Bestemmelser. Derfom man havde brugt mindre Skarpsindighed til at opfinde alle disse Curiositeter, saa havde det ikke været nødvendigt at anvende den simple Løge, sunde Fornuft til at imødegaae dem, og vise deres Latterlighed; for nogen Skarpsindighed troer jeg ikke, at der har været noget Behov.

J. N. Hansen: Til hvad den ærede Taler, der nu fatte sig, anførte, skal jeg kun bemærke, at, derfom det virkelig skulde være Tilfældet, at der de sidste Par Aar, naar det manglede paa Grunde, har viist sig en Bestræbelse efter at vinde Seir ved at gløve en Ting latterlig, saa veed jeg Ingen, der har gjort det oftere, end den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad) selv; jeg troer, at hele Thinget med Undtagelse af den ærede Rigsdagsmand vil give mig Ret i, at han ofte benytter sig af dette Middel. Her behøver man virkelig ikke, som den sidste ærede Taler anførte, at søge de yderste Grændser af Bestemmelserne, for at finde dem latterlige, thi det ligger lige forhaanden, naar man kaster sit Blik paa dem. Det Raisonnement, som den ærede Rigsdagsmand fremkom med, maatte i alt Fald føre ham til at gaae meget videre, thi Viinhandlerne skulle jo ogsaa betale et meget høit Borgerskab og maae ogsaa betale en aarlig Afgift, men hvorfor skal det da ikke ogsaa være Kjøbmanden formeent, naar han sælger Varer i sin Boutik, at give et Glas Viin; er dette ikke et stort Indgreb i Viinhandlernes Ret? Man tænker imidlertid ikke paa, at dette skal være strafbart, og det kommer formodentlig deraf, at et Glas Viin i Reglen bliver budt mere fornemme Kjøbere, det mener man kan der ikke være noget iveien for; det er kun, naar det gælder den simple Mand, Bondestanden og de øvrige Smaafolk, som man byder en Snaps Brændeviin, at man siger, det maa ikke skee, det er et Indgreb i Andres Rettigheder. Jeg kan heller ikke slaae mig tiltaals med, at Domstolene ikke skulde

vilde overholde Bestemmelserne. Man maa aldrig gaae ud fra den Forudsætning, at Domstolene ikke vilde overholde en given Bestemmelse, der staaer klar i en Lov, og, naar den ærede Ordfører mener, at man ikke vil tage det saa nøie med at tiltale for disse Overtrædelser, saa maa jeg dog dertil bemærke, at den, der har tilkjøbt sig Retten til at være Værtshuusholder, ikke vil tænke paa det latterlige i at stævne en Mand, der er uberettiget til at handle med Brændeviin, fordi han byder en Mand en Snaps. Han vil sige: Der staaer i Loven, at Uberettigede ikke maae udfjænke Brændeviin; jeg stævner ham — og, naar han ingen Skaansel vil yde, kan Dommeren, efter min Formening, saa klar som Bestemmelsen er her, ikke undlade at dømme den Bedkommende for ulovlig Brændeviinsffjænken.

Naar der endda havde staaet i § 79, at den, der ikke maatte have siddende Gjæster, ikke i sit Udsalgsted maatte have Borde, Bænke og Stole, saa var det noget Andet, men netop dette tvetydige Ord: „Indretninger“ synes ligesom at være valgt med Flid, fordi man ikke skulde kunne have Anførelse, Tønder eller andet Saadant, hvorpaa der kunde sidde. Man pleier i Almindelighed, naar der er Tale om, at Folk ikke maae sidde, at mene, at det er Stole og Bænke, de ikke maae sidde paa, men, naar man ikke vælger noget af de brugelige Ord, men vælger dette tvetydige Ord: Indretninger, saa maa man antage, at der er valgt et saa elastisk Ord, for at det skal kunne anvendes paa alle mulige Ting, der er til at sidde paa. Jeg kan heller ikke finde det rigtigt at optage disse Bestemmelser, blot fordi de staae i den norske Lov. Den ærede Rigsdagsmand (H. Hage) sværmer nu saa meget for hvad der staaer i andre Landes Love, og jeg troer, at han kjender andre Landes Love bedre, end vort eget Lands; det er for ham altid et Fortrin, naar det kan siges om en Lovbestemmelse, at den findes i et andet Lands Lov. Jeg vil anbefale ham ved Leilighed at læse, hvad derom er sagt af den ærede Justitsminister i det andet Thing under en Sag, som var til Behandling der. Den ærede Minister udtalte der meget træffende og bestemt, hvor forkeert og farligt det er at vilde drage andre